

8 MÄNNISKANS FRIGÖRELSE

¹Monadens utveckling eller uppåtstigande eller självförverkligande består i en kontinuerlig förening med det undan för undan högre och motsvarande frigörelse från det lägre.

²Människan är till sina anlag allt hon skall bli. Varje monad skall nå högsta gudomsstadiet genom att upptäcka, lära och förvärva allting själv. Detta sker genom att monaden identifierar sig med allt som ingår i dess medvetenhet och på detta sätt lär känna verkligheten.

³Ju grundligare, intensivare detta sker, desto snabbare och bättre lär monaden. Det är därför viktigt att leva i nuet och vara uppmärksam på medvetenhetsinnehållet. Koncentration är uppmärksamhet. Ju mer opersonligt, fritt från attraherande och repellerande känslor individen iakttar, desto sakligare och alltså riktigare blir hans uppfattning, det så kallade sunna förnuftet, desto mer upptäcker han.

⁴I regel befinner sig humanitetsindividen under sju första levnadsåren på barbarstadiet, mellan sju och fjorton års ålder på civilisationsstadiet, mellan fjorton och tjuogoett års ålder på kulturstadiet, för att senare nå humanitetsstadiet.

⁵På lägsta okunnighetsstadiet (barbarstadiet) identifierar sig människan med sin organism. Det är på detta stadium, vilket vi i varje ny inkarnation snabbt genomleva under uppväxtåren, som det är viktigare för individen att få handledning än upplysning. Man kan kalla detta stadium för katekesstadiet. Den livsokunnige behöver regler för handlandet. Först när hans omdömesförmåga utvecklats därefter, att han kan rätt bedöma livets fundamentala relationer, är han i stånd att reda sig utan vidare anvisningar. Med varje högre utvecklingsstadium (eller för den outvecklade varje ny sjuårsperiod) följer högre, ädlare begrepp om rätt och orätt. Ju lägre individen står, desto viktigare är det att han får lära sig respektera allas lika rätt, fostras till friktionsfri sammanlevnad och får grundlägga goda vanor. Först när individen klart insett allas lika rätt och villigt anpassat sig därefter, är han mogen för självfostran.

⁶På andra okunnighetsstadiet (civilisationsstadiet) identifierar sig individen med sina lägre känslor, de repellerande. Det är på detta stadium en stor del av mänskligheten ännu befinner sig. Människorna regeras av hatets medvetenhetsyttringar av otaliga slag – fruktan, vrede, förakt, avund, hämndgirighet, skadeglädje med mera – samt av självhävdelsens förmätenhet med alla dess avarter. Det är den världshistoriska erfarenheten av detta som är grunden till kristendomens lära om människan såsom obotligt ond varelse.

⁷I individens liv motsvaras detta stadium av de så kallade slyngelåren. Krig och uppror, allsköns laglösheter, grymheter, skändligheter, vittna om att mänskligheten ännu ej lärt sig reglerna för friktionsfri sammanlevnad.

⁸På tredje stadiet – kulturstadiet – lär sig individen behärska de lägre emotionala, repellerande, instinkterna och tendenserna genom de högre – de attraherande altruistiska känslorna.

⁹På humanitetsstadiet blir förnuftet den dominerande faktorn och gäller i alldeles särskild grad Platons sats, att den som vet det rätta också gör det rätta, emedan han insett dess förnuftighet och ofrånkomlighet.

¹⁰De lärda och särskilt teologerna ha velat bestrida den platonska satsens riktighet. De, som verkligen nått humanitetsstadiet, vittna emellertid till Platons förmån. Men verkliga orsaken till denna företeelse har ännu icke klarlagts. Förklaringen är den, att det lägre kan kontrolleras endast genom det närmast högre.

¹¹Det fysiska behärskas med det emotionala, det emotionala med det mentala, det mentala med det kausala och så vidare.

¹²De som nått humanitetsstadiet ha kunnat identifiera sig med så många ideer och ideal från kausalvärlden, att de med dessas hjälp kunnat behärska det mentala och därmed allt som tillhör förstajaget eller den så kallade personligheten.

¹³Det högre behärskar det lägre, och individen blir bättre genom att bli det högre. Detta är just den genom kristendomen misstolkade frälsningsprocessen. Individen har lyfts upp i en högre värld, det teologerna kalla gudsförhållandet, och blivit delaktig av hithörande högre krafter. Alla tiders verkliga mystiker ha också instinktivt utan dogmers hjälp funnit direkta vägen till essentiala enheten.

¹⁴Svårigheten består i fasthållandet av upplevelsen, visionen eller vad man vill kalla kontakten med det högre. En magnetisk förbindelseled har upprättats. Oerfarna tro lätt att detta sedan sköter sig självt. Men få icke de krafter, som individen ovetande alltid strömma ner genom hans höljen, bli omsatta i tjänande liv, så bryts kontakten med dessa och sjunker individen omärkligt tillbaka i sitt gamla tillstånd, bedragande sig själv genom förfalskning av sina handlingsmotiv. Detta är förklaringen på det allför vanliga andliga hyckleriet. Ökad livsförståelse finnes endast genom direkt och praktisk tillämpning i livet av vunnen livsinsikt och måste ständigt övas, om den icke åter skall gå förlorad. Hos den som skall högre fordras målmedvetenhet, uthållighet och vägran att låta sig hindras av omständigheter och förhållanden.

¹⁵Visionen av det nya är ett symboliskt sätt att uppleva, som möjliggör tankens identifiering med det eftersträvade. Genom att det mentalt upplevda dras in i det emotionala föder längtan den kraft som förverkligar visionen i fysisk tillvaro. Fasthålls visionen icke tills den omsatts i livet, går dess magnetiska dragningskraft snart förlorad.

¹⁶Det högre innebär en ny syn på tillvaron, förutsätter arbete på en ny åskådning. Individen måste göra sig en ny religion för sina emotionala behov och en ny filosofi för sin mentalitets krav på klarhet och förståelse.

¹⁷Det finns i publicerade esoteriska skrifter och även i de stora mystikernas verk så många antydningar om andrajagets syn på tillvaron, att ingen behöver vara okunnig om det väsentliga i denna. Teologernas påstående, att människan har medfödda metafysiska behov, är ingalunda obefogat. Monaden minns i regel ingenting av föregående inkarnationers erfarenheter, förrän den uppnått högre utvecklingsstadier, men symptom vittna om ett levande förflutet, dunkla hågkomster av lyckligare tillvaro (i mentalvärlden), fruktan för lidanden, idiosynkrasier, antipatier, sympatier. Den kausalt objektivt medvetne kan alltid påvisa dylika företeelsers samband med glömda upplevelser. Människans omedvetna kan sträcka sig hur långt tillbaka som helst i monadens förflutna. Det som blivit latent yttrar sig allt starkare såsom instinkt, anlag, ökad förståelse för livets väsentligheter. Men först när hon kan få kontakt med sin övermedvetenhet, börjar hon kunna tillgodogöra sig dess ständigt strömmande krafter, som i obegränsad utsträckning stå till hennes förfogande. Detta gäller för monaden på alla högre stadier och i alla högre världar. När människan för sin del lärt sig lagenligt tillämpa fysiska, emotionala och mentala krafterna, har hon lärt sig vad hon kan i människoriket. Då är hon färdig för den metodiska och systematiska identifikationsprocessen.

¹⁸Identifikationen är både objektiv och subjektiv företeelse. Alla medvetenhetsyttringar äro samtidigt medvetenhet, energi och materia enligt de gamla esoterismerna: "Tankar äro ting, tankar äro krafter, energi följer tanken." Medvetenhet, energi och materia kunna aldrig förekomma åtskilda. Energin och materien äro det för medvetenheten objektiva i alla processer.

¹⁹Identifikation betyder att vara det man är medveten om, att icke göra åtskillnad mellan jag och icke-jag utan vara både jag och icke-jag. I filosofien talas om dualism och monism. Det göres det också i esoteriken. I filosofien står striden om huruvida medvetenhet och materia ska betraktas såsom två olika principer, vilket är ofrånkomligt, eller såsom en oskiljaktig enhet, vilket är lika oundvikligt. I esoteriken är monism detsamma som identifikation. Monaden måste kunna identifiera sig med allt för att kunna bli allt. Monaden införlivar med sig medvetenhet och materiellt allt som behövs för att kunna upphäva motsättningen mellan inre och yttre. Identifikationen är till att börja med momentan och sporadisk. Första kontakten, den må vara en intuition, en vision eller en levande idé, verkar som en uppenbarelse. Genom att fasthålla

upplevelsen av denna inblick i en ny värld – så radikalt annorlunda allt dittills känt med nya slags relationer och andra lagar – drar monaden till sig sitt andrajag. Men ännu dröjer det, innan den frigjort sig från allt det som dittills varit den själv och kan bli ett med det som åter och åter synes vara icke-jaget.

²⁰Individens ställföreträdande andrajag, den mäktiga deva (Augoeides), som övervakar andratriaden tills monaden själv kan ta den i besittning, uppenbarar sig när monaden har någon utsikt att börja ersätta honom och själv bli sitt andrajag, sin christos; förbliva i sin essentialmedvetenhet. Dittills har devan med sympati blandad med för monaden icke alltid smickrande munterhet följt monaden på dess odysse genom inkarnationerna. Den har ständigt på nytt måst konstatera, att monaden ännu har mycket kvar att lära innan den har utsikter att förstå livets mening och mål, utvecklat erforderliga egenskaper och förmågor.

²¹Devans otaliga försök till påverkan och inspiration ha nästan alltid gått spårlöst förbi. Individens vardagsproblem, hans fittigheter i lägre världar, hjälper devan absolut icke med. Det är genom att själv lära sig lösa dessa problem som monaden skall utveckla sin kapacitet. Icke heller kan devan hindra monaden från att skörda vad den sått. Misstagens följder äro nödvändiga lärdomar.

²²Att ha upplevat visionen, att längta efter identifikationen och därmed förbundna förvandlingen är tecken på att förmågorna finnas latenta, att tiden nalkas för uppbrott för både monaden och devan.

²³Identifikationen med det högre förutsätter frigörelse från det lägre. Båda delarna äro omöjliga för de omogna, icke heller i alla avseende lätta för dem med förutsättningar.

²⁴Frigörelsen har man ibland kallat "offer". Som de flesta gamla beteckningar är denna oegentlig och missvisande. Barnet gör intet offer, när det skänker bort de leksaker det vuxit ifrån. Det är ingen försakelse att utbyta ett mindre mot ett mer värdefullt. Den, som icke med lättnad och tacksamhet lämnar det lägre, har ännu ej skådat det högre. Livet är icke ett ständigt offer. Det är en ständig vinning. Den, som upplevat intuitionen eller visionens sällhet och kraft, gör allt han kan för att få dväljas i detta tillstånd.

²⁵De som tro sig nödsakade lämna det lägre; de som med smärta och saknad avstå från det som synes dem åtråvärt och värdefullt, begå misstag. Det är i identifikationen kompensation, i upplevelsen av enheten, som individen mottager liv och kraft och blir automatiskt frigjord på enda rätta sättet. Är frigörelsen utslag av självhävdelens okuvliga frihetsbegär, förstärkas lätt egocentriciteten och känslan av egen märkvärdighet.

²⁶När individen ingår i enheten, upphör han att vara individ och blir grupp. Individualjaget uppgår i sitt eget kollektivjag. Tanken på lägre jaget försvinner i den mån individen börjar leva för andra. En förutsättning för att icke endast sporadiskt uppleva utan att förbliva i enheten är, att individen format sin grupp och höjt gruppen genom att leva för den. Detta för till frivillig reinkarnation.

²⁷Att inkarnera betecknades symboliskt med "att bli korsfäst på återfödelsens hjul".

²⁸Symboliken avsåg att göra sanningarna obegripliga för de omogna. De gamle hade erfarenhet av vådan med att kasta pärlor. Även paradoxen hade delvis samma uppgift. Den som vill kunna se måste först bli blind. Den som vill höra måste först bli döv. Man uppmanades att frigöra sig från allt vad kärlek hette för att kunna älska ännu innerligare. Det paradoxala försvinner, när man lärt sig skilja på lägre och högre.

²⁹Individen tillhör redan en grupp. Det har han alltid gjort alltsedan mineralriket. Dessa vänner möter han senare i kausalvärlden, ty de äro alla där. Ibland möter han dem i fysiska världen och känner då genast igen dem, ehuru han icke vet vad detta beror på.

³⁰Individen bygger dessutom själv en grupp, ännu ovetande om vilka som ska ingå i den. Ingen går ensam in i enheten. Endast den kan det, som medför en egen grupp och själv blivit grupp. Det är alltså på samma sätt monaden stiger i högre världars allt större kollektiv. Individen blir

kosmos genom att med sig införliva dessa världar, genom objektiv identifikation med allt mer omfattande slag av materiell verklighet och subjektiv identifikation med samma verklighets medvetenhetsaspekt.

³¹Individen bygger sin grupp genom att börja leva kollektivt. De som hör till gruppen dragas därvid in i denna. Individen växer själv in i sina enhetens medvetenhetsskapelser. Skördelagen tillser att drömslott byggda av essentiala verkligheter taga gestalt. Och individen, gripen av sin dharma, känslan av livsansvar, fri genom dessa insikter, fullbordar sitt verk genom att ge sitt liv.

³²Den invigde, essentialisten, christos, inkarnerar för att tjäna sin grupp, hjälpa de sina lättare uppgå i grupparbetet. Den korsfäste ger sitt liv för fåren. Denna symbol har förvrängts därhän, att en viss person tänkts inkarnera för att upphäva lagen för sådd och skörd och lagarna för utveckling och självförverkligande, för att individerna ska kunna leva hur kärlekslöst som helst, tillfoga andra hur mycket lidande som helst.

³³Gnostiska liknelsen om uppmaningen till byggmästaren att överväga kostnaderna, innan han börjar bygga, är en varning för att icke begynna med frigörelsen utan identifikationens kompensation. Ty frigörelsen rubbar balansen i individens samtliga relationer, och därmed träder skördelagen automatiskt i funktion. Ödet ha försatt individen i förhållanden, som normalt lösas endast genom förändringar som livet självt åstadkommer. Denna band falla av sig själva, även om individen gör allt för att förhindra det. Det blir resultatet av essential förändring. Krafter ha satts i verksamhet, som oavsiktligt måste verka genomgripande förändring. Individen finner sig plötsligt vara en förargelseklippa, en förmäten bildstormare, en farlig dåre.

³⁴Utvecklingens väg är utstakad med idealens milstolpar. Ser man närmare efter, finner man att på stolpen alltid hänger en korsfäst.

³⁵Traditionella kristendomen har utmålet vägen till christos, till enheten, som en lidandets väg. Detta har starkt påverkat västerländskt tänkande. Även i orienten har exoteriska buddhismen bidragit till att utbreda en pessimistisk syn på tillvaron. Denna är grundfalsk. Visst har kända delen av vårt klots historia varit en lidandeshistoria. Men så var den också sämsta möjliga skörd av atlantidernas enastående dåliga sådd. Tio tusen år ge intet perspektiv på rasernas stora civilisationer och kulturer. Härför fordras miljontals år. Den korta epok, under vilken det lägre emotionala, okunnighet och oförmåga fått regera, nalkas snabbt sitt slut. Även mentalt utvecklade börja inse det orimliga i hittillsvarande systemen.

³⁶Mänsklighetens nödläge har påkallat extra åtgärder. En av dessa består i att klaner på humanitets- och idealitetsstadierna, som hittills icke kunnat inkarnera, ska övertaga skötseln av vårt klots offentliga liv inom alla nationer. De komma att stå i medveten förbindelse med planetregeringen i Shamballa. Vi behöva icke veta mera för att inse, att femte rottrasens storhetstid nalkas med förhållanden, som för en lång epok ska kunna betecknas såsom paradisiska. Åter skall mänskligheten jublande förkunna, att även fysiskt och emotionalt liv är lycka. Att högre världars liv aldrig kan vara annat, veta vi ju. Liv är lycka. Lidande är dålig skörd av dålig sådd. Det är en stor tröst att ha fått veta, att mänsklighetens kollektiva dåliga skörd är uttömd för tusentals år framåt.

³⁷Visst kan livet för individen vara svårt, påfrestande ända till bristningsgränsen. Men i de flesta fall beror detta på, att människorna taga lidandet på oriktigt sätt, att de förstärka i stället för att minska effekten, att de icke betjäna sig av sina underbara möjligheter till kompensation. En esoterisk mästare påpekar med eftertryck, att tendensen att överbetona lidandet är ett utmärkande drag hos människorna. Samma mästare säger också, att lyckan är grundad på dels tillit till andrajaget, dels glömska av förstajaget: "Lidandet är följd av att det lägre gör uppror. Behärska det lägre och allt är glädje."

³⁸Vi veta att vi framkalla och förstärka lidandet genom att frukta det. Många bära sig också åt så förvänt som möjligt. De koncentreras sin uppmärksamhet på att riktigt känna efter hur ont det gör. De äro aningslösa om att fantasien kan förstärka obetydligheter till det outhärdliga, likaväl

som den kan brukas till att reducera det mest smärtsamma till ett minimum. Vi ska icke anklaga livet för vår fantasys utsvävningar.

³⁹De finnas, som livet lärt att fullständigt bortse från hur det känns. Spartanerna tränades till fullständigt förakt för allt vad smärta hette och stoikerna till lugn oberördhet inför allt som tänkas kunde. Fakirerna äro åtkomliga för såväl fysisk smärta som emotionalt lidande. Den träningen kommer också att ingå i framtidens uppfostringssystem.

⁴⁰Skandinavernas Valhalla befolkades av idel hjältar. Hur rå den föreställningen än var, uttryckte den något väsentligt. Endast heroer kunna taga sitt andrajag i besittning. Varje individ måste utföra Herkules tolv arbeten (insikt, förståelse, jagets suveränitet i samtliga höljen, mod, behovslöshet, självglömska, osårbarhet, enhetssträvan, tacksamhet, självtillit, lagtillit, tillgivenhet, hederlighet, rättrådighet, tolerans, takt, lojalitet, tålmod, målmedvetenhet, uthållighet samt opersonlig personlighet – man kan bara gissa att det rör sig om dylika egenskaper), innan han fått tillträde till övermänniskornas rike.

⁴¹Det är genom att utföra dessa arbeten, som individen befriar sig från förstajagets fiktioner och illusioner. Han behöver då icke längre uppmanas att glömma sitt lägre jag, vilket redan lever för det högre.

⁴²Identifikationen med det högre upphäver dualismen mellan lägre och högre, när det lägre blivit enbart ett redskap.

⁴³Ingen är god utom i enheten. Ingen har någonsin sett gud eller kosmiska totalmedvetenheten. De som ingått i enheten vittna om, att därmed begynner det verkliga livet: sällhetens liv för andra och med andra.

⁴⁴Individen erövrar värld efter värld genom att identifiera sig med dessa högre världars medvetenhet. Därmed förvärvar han förmågan bruka de olika världarnas energier och behärska deras materier.

⁴⁵Identifikationen med högre världar kallas av esoterikerna för “planetariska invigningar”.

⁴⁶Huvudvikten därvid ligger icke vid positiva erövringen av det högre utan vid förutsättningen för uppstigandet: frigörelsen från det lägre.

⁴⁷Det positiva tillägnet ligger icke alltid inom möjligheternas område. Men det som först och främst fordras, negativa befrielsen, gör det alltid, ifall individen uppnått så hög nivå, att idealet skönjes. Det är i detta avseende individens allvar och målmedvetenhet ställas på prov.

⁴⁸Frigörelsen innebär både en inre och en yttre kamp.

⁴⁹Det är kanske lätt att avstå från ära, rikedom och makt. Värre är att avstå från allt detta som synes så nödvändigt för en “människovärdig tillvaro”, alla livets behagligheter, som förefalla icke endast berättigade utan rent av nödvändiga. Allt som vill binda, hålla kvar i det lägre: alla bekvämlighetens inrotade vanor, mängden förvärvade komplex, alla konventionens otaliga hänsyn, alla vänner som med all makt vilja hålla kvar, känna sig kränkta, betrakta honom som otacksam och illojal. Vi vilja alla så gärna vila ut i uppnådd oas i öknen. Det förefaller kärlekslöst, hänsynslöst att lämna alla dessa som vilja stanna kvar i det lägre.

⁵⁰Men lägre plikter vika för högre. Högre ideal förfoga alltid över lägre. Det högre har alltid rätt, när ingen annans rätt uppgives eller träds för nära.

⁵¹Frigörelsekampen kan fortgå under många inkarnationer. Individen kan i liv efter liv få uppleva, att allt det, som han ej frivilligt avstår ifrån, tages ifrån honom. Ett liv i vanära lär honom inse ärans fåfänglighet. Kanske måste han mer än en gång störtas från erövrade maktställning, innan maktens illusivitet går upp för honom. Ekonomisk ruin i liv efter liv visar även alltings obeständighet. Erfarenheterna bli allt smärtsammare, tills individen beslutar sig för att säga farväl till alltihop.

⁵²Individens ställföreträdande andrajag, som följt honom genom tiotusentals inkarnationer, tillser att han försättes i sådana livsomständigheter och får göra sådana erfarenheter, att han äntligen beslutar sig för definitiva frigörelsen. Erforderliga insikter och energier för uppstigandet

ställas då också till hans förfogande.

⁵³Följande tablå visar frigörelsen från och identifikationen med de olika världarna vid de planetariska invigningarna.

⁵⁴ Invigning	frigörelse från	identifikation med
1sta	fysiska	emotionala
2dra	emotionala	mentala
3dje	mentala	kausala
4de	kausala	essentiala
5te	essentiala	superessentiala
6te	superessentiala	submanifestala
7de	submanifestala	manifestala

⁵⁵Människan på lägre emotionalstadiet – hatstadiet – med repellerande grundtendens – är ett intelligent men därför så mycket farligare djur. Hon blir då lätt offer för, verktyg åt satanisterna.

⁵⁶Gudomlig kärlek förutsätter gudomsstadiet.

⁵⁷Essential kärlek förutsätter essentialmedvetenhet; förmåga av identifikation med alla varelser. Därefter kan det endast finnas deltagande. Kritik blir då omöjlig. Kritik är avståndstagande. Den som kan identifiera sig med allt, ser det gudomliga i allt. Det finns essentialatomer i fysiska atomer. Men de ha ännu icke vaknat till liv.

⁵⁸Monaderna som är en uratom är involverad i över 50 olika höljen. (Av dessa äro 49 allt grövre slag av atomer.)

⁵⁹Utvecklingen består i frigörelse från dessa höljen.

⁶⁰Monaderna lär icke känna sig själv, förrän den nått högsta gudomsstadiet och lämnat manifestationen. Då har den avlagt alla sina höljen.

⁶¹Ju lägre, ju grövre hölje, desto större okunnigheten om verkligheten och livet, desto större oförmågan till frigörelse från höljen, desto intensivare identifikationen med omvärlden och dess medvetenhet.

⁶²Kosmos uppgift är att väcka monadens potentiella medvetenhet till aktiv medvetenhet, att möjliggöra för monaden att lära känna verkligheten och genom upplevelse förvärva insikt, förståelse och förmåga. Vi äro här för att lära känna livet och dess lagar och ofelbart tillämpa dessa.

⁶³När jaget (monaden) identifierar sig med det fysiska, är det hypnotiserat av kollektivitetens sätt att se.

⁶⁴När det identifierar sig med det emotionala, är det offer för illusioner; med det lägre emotionala är det offer för repellerande illusioner; med det högre emotionala är det fånglat av attraherande illusioner.

⁶⁵När det identifierar sig med det mentala, är det offer för fiktioner.

⁶⁶När det identifierar sig med det kausala, har det förvärvat riktig uppfattning om materiella verkligheten i människans fem världar.

⁶⁷När det identifierar sig med det essentiala, har det förvärvat kärlek, vishet, riktig livsinställning.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Människans frigörelse* av Henry T. Laurency.

Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Fem*, utgiven 1995.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1985, 1995.